

1 SKYRIUS

Katrina

KATRINA NEGALĖJO GALVOTI apie balso pašto žinutę. Ji giliai įkvėpė, įtempė kaklo raumenis ir, trokšdama atsipalaiduoti, dar kartą giliai įkvėpė. Ji negalvos apie tai. Tik ne šiandien. Verčiau mąstys apie Patriką, kuris įstengė nuvykti į darbą laiku, vyrą, kuris tobulai registruoja savo klientus, niekada nepamiršta draugų gimtadienių, bet, kad ir kaip ji pabrėždavo to svarbą, niekada neįdėda raktų į dubenėlį prie laukujų durų. Jie įsigijo dar vieną raktų rinkinį, bet Patrikas jį pametė.

Katrina nusviedė sofos pagalvėles ant grindų ir perbraukė ranka per sofos siūlę. Štai kodėl taip svarbu išsiurbti visur, nors Patrikas ir jo motina vadina ją pedante. Ranka neužčiuopė nei bjaurių trupinių, nei lipnių apnašų. Bet ir raktų nebuvo.

Katrina atsistojo, įkvėpė, vėl užkėlė pagalvėles ir sustūmė į vietas sulygiuodama kraštus. Paskui įsirėmė rankomis į klu bus ir apžvelgė kambarį. Tą puošnų kambarį pritrenkiančiame

name, kurį Patrikas nupirko jai. Beveik nupirko. Katrina jau dvejus metus nedirba visą darbo dieną, ir Patrikui tai tinka. Netgi labai. Katrina visai nedirba nuo tada, kai Rouzė gimė, – beveik metus, kai sustabdė savo interjero dizaino verslą. Vėl nusprendusi imtis darbo, ji paklausė Patriko, ar jau laikas. Maloniai pažvelgęs į Katriną, jis pasakė, kad ji dirba ganėtinai daug – rūpinasi juo, Rouze, namais. Užtenka. Taigi galbūt tai, kad Patrikas nepadeda raktų į vietą, ne taip ir svarbu. Gal Katrinai laikas liautis priekaištauti jam mintyse, ruošiantis ginčui – ganėtinai aštriam, kad padarytų įspūdį, bet ne tokiam piktam, kad sukurtų nepatogų atstumą tarp jų, – kai jis grįš namo vakare. Bet jis vertė ją vėluoti, o Katrina Matson niekada nevēluoja.

– Mama!

– Minutėlę, meilute.

– Mama!

Katrina vėl peržvelgė svetainę. Viskas vietose kaip visada. Ji nuėjo į virtuvę, apsidairė. Ir čia viskas ten, kur turi būti, todėl ji nesunkiai pastebėtų raktus, jei Patrikas būtų palikęs juos ant stalviršio, kavos staliuko ar savo komodos. Katrina ras raktus.

– Mama!

Katrina sukando dantis, stengdamasi įveikti nusivylimą. Ji žadėjo Saadijai, kad ateis į vakarėlį visko paruošti, taigi jau turėjo būti prieš penkias minutes. O dabar, jei ji nesės į automobilį per keturias minutes, pavėluos ir į pradžią, netgi jei visur degs tik žalias šviesoforo signalas. Vadinasi, ji jau vėluoja, ir kaip tai atrodo? Katrina paėmė telefoną ir spustelėjo ant Patriko nuotraukos, tada stabtelėjo. Jei ji paklaus jo, kur raktai,

jis pasidomės, kaip ji praleido dieną. Ir ką ji atsakys? Kad gavo keistą žinutę iš vaisingumo klinikos: „Rimtas reikalas dėl jūsų pagalbinio apvaisinimo procedūros.“ O ji neatskambino.

Pasakiusi Patrikui, Katrina įgarsins savo baimę, su kuria gyvena beveik metus, – kad Rouzė ne jos. Būdama mišrios juodosios ir baltosios rasės, Katrina turi šviesią odą, bet naujagimė Rouzė tokia šviesi, kad, palyginti su kremine Patriko oda, atrodo įdegusi. Mergaitės plaukai tiesūs, gelsvi, akys – melsvai žalios, ir tai įmanoma, nes Patriko akys mėlynos, o Katrinos tetos iš motinos pusės – žalsvos.

Iš pradžių jie juokaudavo apie tai, ir Katrina išspausdavo šypseną, nors jai niekada neatrodė juokinga.

Katrina užsimerkė ir nurijo gumulą. Tas skambutis, kad ir ką gydytojas pasakys, nieko nereiškia. Tai tik formalumas. Gal kieno nors kito gyvenimas ir pasikeis negrįžtamai, bet tik ne jos.

– Mama!!!

Katrina apsisuko ir susijuokė, pamačiusi dukrytę ant grindų – mažą stebuklą, kurio susilaukti jie jau buvo netekę vilties. Išskėtusi putlias kojytes, Rouzė šypsojosi, laikydama raktus ir barškindama jais.

– Ak, tu išdykėle!

Katrina įmetė telefoną į rankinę ir žengė prie dukrytės. Pakėlusį ją su raktais, nubučiaavo veiduką ir atsipalaidavo, klausydama mažylės juoko. Ji neatvyks anksčiau, bet jei pavyks, labai nepavėluos.

Katrina pastatė automobilį paskutinėje laisvoje vietoje aikštelėje prie Alternatyviosios medicinos centro, savo pirmosios

darbovietės, kol nebuvo įkūrusi verslo „KM interjero dizainas“. Ji vėluoja dešimt minučių. Viskas gerai. Teko stovėti prie penkių raudonų šviesoforų ir spūstyje dėl kelio rekonstrukcijos darbų. Tačiau ji norėjo atvykti anksčiau. Saadija – ištikimiausia Katrinos klientė. Kaskart, kai plėsdavosi į kitą pastato dalį, augant iš du kambarius užimančio natūropatines vaisin-gumo operacijas atliekančio kabineto į centrą, kur atliekama akupunktūra, dirba osteopatas, du masažistai ir pilvo apačios kineziterapeutas, ji pasikviesdavo Katriną perplanuoti vidaus, ir ši sutikdavo.

Šiandien Saadija švenčia verslo dešimtmetį, kad parodytų pasauliui ir giminaičiams, ką pasiekusi. Dalyvaus ir žiniasklaidos atstovai, buvę bei būsiami klientai, taip pat Saadijos tėvas, kuris buvo nurašęs dukterį kaip sveikatos priežiūros šarlatanę.

Nors Saadijos Medinos pastangos ir pažiūros labiau atitiko Naujojo amžiaus idealus, negu Katrina tikėjosi iš rimtos verslininkės, jai puikiai sekėsi darbas. Katrina, kuri ne per seniausiai būtų pritarusi neigiamam pono Medinos požiūriui į darbą holistiniame centre, tapo Saadijos šalininke. Ilgus mėnesius žymėjusi savo kūno temperatūrą, sekusi gimdos kaklelio gleives, daug kartų patyrusi intrauterininės inseminacijos, kai sperma sušvirksčiama tiesiai į gimdą, ir dvi apvaisinimo mėgintuvėlyje procedūras, vartojusi vaistus, gavusi daugybę injekcijų, Katrina liovėsi bendradarbiauti su Saadija kaip su kliente, tapo jos paciente, pagaliau pastojo ir išnešiojo Rouzė.

Taigi Katrina troško, kad ši diena Saadijai būtų tobula. Išjungusi variklį, ji atsiduso ir atsisegė saugos diržą. Netgi jei diena nebus tobula, *ji bus ganėtinai tobula*. Tai Patriko žodžiai,

sakinys, kurį jis išvardavo, kai Katriną apimdavo baimė, kad kas nors įvyks ne taip, kaip planuota. Sakinys, kurį kartodavo Saadija. Katrina pažvelgė į užpakalinio vaizdo veidrodėlį, pasitaisė garbanas, patikrino, ar blakstienų tušas nenubėgęs, ir išlipo iš automobilio, tada atpalaidavusi pečius ir įtemptus žandikaulius šypsodamasi atsegė Rouzės kėdutę, pažvelgė į rausvus dukrytės skruostukus ir ryškias akis. Saadija nesupyks. Ji mažiausiai nervinga iš Katrinės pažįstamų, todėl nei susirūpins, nei pasipiktins, tik pasijuoks, kad Patrikas ir vėl pamiršo įdėti raktus į dėžutę, palies Katrinės žastą ir šypsodamasi ramiai ištars: „Katrina, jis – tai ne tu.“

Katrina paėmė Rouzę ant rankų ir pasuko centro link, nusprendusi gerai praleisti laiką... Jei tik pavyks pamiršti tą balso pašto žinutę.

2 SKYRIUS

Tesa

TESA NUSIŠLUOSTĖ KAKTĄ ir išžiūrėjo į mėgintuvėlius priešais ją, kad įsitikintų, jog etiketės teisingos, stengdamasi dar ir dar kartą patikrinti savo darbą. Per pirmas darbo Enviro laboratorijoje dienas ji tik klijuodavo etiketes. Aplink tikėjo ir sukosi tuzinas aparatų, prakaitas tekėjo nugara. Ji troško nusimauti pirštines, prilipusias kaip antroji oda, ir apsauginius akinius, per kuriuos pasaulis atrodė lyg iš akvariumo.

Dabar ji bent pakilo karjeros laipteliais, kad galėtų tapti virimo knygų specialiste, arba, kaip juokavo einantys aukštesnes pareigas, sekti „receptus“ žmonių, kurie žinojo daugiau ir geriau tvarkė savo gyvenimus. Tačiau ją pykino sėdint šioje belangėje erdvėje, kur taip slegiančiai karšta, besisukantys aparatai drebina kaulus, aštrus chemikalų kvapas degina šnerves. Kūną skauda nuo ilgų valandų stovėjimo ant kieto linoleumo. Ji avėjo storapadžius batus. Tai padėdavo, bet neilgam.

Tesa priglaudė delnus prie juosmens, išsilenkė nuo skausmo, nes sustingę raumenys neleido išsitiesti. Vakarykštė išvyka dar pablogino padėtį. Ji užgniaužė skausmą, gailėdamasi, kad neišgėrė acetaminofeno, tada mintyse įvertino savo ryto darbą, paskutinį kartą žvilgtelėjusi į protokolą, įsitikino, kad darbo vieta švari ir tvarkinga, kad pradėjusi kitą pamainą galėtų tęsti darbą. Tesa patenkinta nusimovė pirštines, nusiėmė akinius, nusivilko laboratorijos chalata ir vis dar susinervinusi nuėjo prie savo rakinamos spintos, atsirėmusi į sieną nusiavė tuos storapadžius batus, vertus kiekvieno jiems išleisto cento, ir apsiavė dėvėtos avalynės parduotuvėje įsigytus sportbačius.

– Neįveiki visos darbo dienos įtampos?

Tesa užsilipdė savimi pasitikinčią šypsena, trokšdama, kad Timas atsiknistų ir liautųsi šaipęsis iš jos, iškritusios iš universiteto.

– Taip, tikriausiai. Tai paaiškina, kodėl vėl grįšiu į darbą šįvakar, o tada dirbsiu pusantros pamainos rytoj. – Tesa įsi-tempė. – O kada tu dirbai ilgiau negu tas patogias valandas nuo aštuonių iki keturių?

– Man nereikia, – Timas atsirėmė į spinteles. – Ir tau nereikėtų, jei pasistengtum. – Jis nusišypsojo. – Einam pavar-karientauti. Aš tave pamokysiu. Padėsiu tau gauti bakalauro laipsnį.

Tesa užtrenkė spintelės dureles.

– Jei norėsiu laipsnio, tai ir gausiu.

Ji praėjo pro Timą, vengdama jo žvilgsnio, trokšdama, kad viskas būtų taip lengva, kad rastų drąsos pasakyti, ką nori, – kad Timas vos baigė bakalaurą, vargiai išspausdamas

C ir retus B įvertinimus per visas studijas. O Tesos įvertinimų vidurkis per trejus su puse studijų metų niekada nebuvo žemesnis negu 4.

Išėjusi į lauką, Tesa prisimerkė nuo saulės, kovodama su noru pasiuostyti pažastis ir gailėdamasi, kad neatsinešė drabužių persirengti ar bent jau dezodoranto. Praėjusi naktis buvo sunki, nes ji per daug išgėrė ir išėjo iš klubo antrą valandą su vyru, turinčiu dviskiemenį vardą. Ji išsmuko iš Robo ar Bobo lovos pusę keturių, grįžusi į savo butą pamiegojo vos dvi valandas, kol reikėjo keltis į darbą.

Jei turėtų automobilį, galėtų nulėkti namo, nusipraustų, persirengtų tuos paprastus marškinėlius ir plėšytus džinsus, kuriuos vilkėjo po chalatu. Tesa dvejojo, svarstydamą, gal vykti namo, o ne į centrą. Gavusi kvietimą paštu, o ne iš „Evite“ svetainės, numetė jį ant stalo. Eiti į renginį, kuriame dalyvaus daugybė buvusių nevaisingų moterų? Ne, ačiū. Bet tada Tesa pagalvojo apie Saadiją – jos malonias akis, raminantį balsą. Ji niekada nevertė Tesos jaustis pamišėle, netekusia vilties, silpna. Tada, kai Tesa įsiveržė į centrą neužsiregistravusi, spindinčiu veidu, susijaudinusi, nes jos kūdikis pirmą kartą užsilaikė taip ilgai – net dvylika savaičių, Saadija metė darbus ir džiaugėsi kartu su Tesa, aikčiojo, stebėdama jos atsineštas nespaltotas nuotraukas.

Taigi Tesa vėl pasiėmė kvietimą ir susitarė, kad ją išleis iš darbo. Ji parašė Saadijai, kad atvyks. Kad ir kaip liūdna, Tesos akupunktūrininkė Saadija buvo artimiausias asmuo, kurį galima pavadinti drauge. Išskyrus vakaro pasisėdėjimus baruose, Tesa ištikus mėnesius su niekuo nebendravo. Be to, ji norėjo

pamatyti kūdikius. Virpino mintis, kad pamatys juos, palaikys ant rankų, įkvėps nuostabų aromatą, pajus, kaip oras kyla ir leidžiasi plaučiuose. Nors tiek. Neužtektinai, bet vis šis tas.

Tesa sulėtino žingsnį, leisdama, kad vėjas ją atvėsintų ir ji atrodytų beveik tinkama renginiui, nors dėl to vėluos kelias minutes. Artėdama prie Alternatyviosios medicinos centro, Tesa ėmė eiti dar lėčiau. Aikštelėje jau stovėjo keli automobiliai, moterys lipo iš jų, nešinos kūdikių kėdutėmis, sauskelnių krepšiais ir kūdikiais, šypsojosi ir mojavo.

Tesos telefonas suzvimbė. Ji išsitraukė jį iš užpakalinės kišenės. Ekране švietė užrašas „Nežinomas numeris“. Tie žodžiai jau metus ekrane nemirksėjo, raidės kėlė baimę ir susijaudinimą – paprastai abu. Tačiau dabar tai galėjo reikšti reklamos agentą ar atsitiktinį skambintoją. Tesa jau nebeturi reikalų su vaisingumo klinika, kaip ir toji su ja.

Tesa nutildė telefoną ir įsimetė į kišenę. Ji išsitiesė, pakėlė smakrą ir atidarė duris, akimis ieškodama Saadijos, kuri stovėjo kitoje kambario pusėje, apsupta trijų moterų. Ji buvo uždėjusi ranką vienai moteriai ant peties, veide nuoširdi, raminanti išraiška. Tesa ir toliau žvalgėsi, ieškodama ko nors, kas sumažintų norą sprukti.

Moterys atrodė mielos. Moterys, kurios, kaip ir Tesa, mėgino susilaukti vaikų. Salės vaizdas – lakstantys vaikai, juokas, atsikišę pilvai, žibantys vestuviniai žiedai – rodė, kad daugumai pavyko: turi vaiką ar porą ir vyrą, kuris nepaliko jų. Kadaisė ir Tesa buvo aktyvi Saadijos administruojamoje feisbuko grupėje. Kadaisė ir ji buvo apakinta vilties ir atsiveriančių galimybių. Tesa buvo atsargi, kai Saadija pakvietė ją į grupę, kur

moteris aptaria vaisingumą, dietas, vaistažoles ir papildus, kur rekomenduojami vaistai, didinantys tikimybę pastoti, o svarbiausia, šnekamasi apie stresą, baimes, sėkmes ir nesėkmes. Tai atrodė kvaila ir sentimentalu. Ir čia buvo tiesos, bet tai nuvedė Tesą ten, kur ji galėjo išsikalbėti nesigėdydama. Kol gėda tapo per didelė, kad apie ją šnekėtum. Kol Tesa suprato, kad nesvarbu, kaip trokštų, ji niekada netaps viena iš jų. Tesa spraudėsi pro stalus, kėdes, moteris, kurios arba nepažino jos, arba nusprendė apsimesti nepažįstančios, nes nežinojo, ką pasakyti.

Tesai nereikėjo ateiti čia. Ji pasisveikins su Saadija, kai tik gaus progą, ir pabėgs.

3 SKYRIUS

Katrina

VOS TIK KATRINA ĮŽENGĖ per sveikatingumo centro duris, dalis ją slėgusio svorio nuslydo nuo pečių. Tai ji pasiūlė žalsvai pilką sienų spalvą, akį traukė strategiškai puikiai parinkti paveikslai su miško, krioklių ir ledynų vaizdais. Vestibiulyje stovėjo aksomu traukti krėslai. Jų Baltijos jūros žalumo atspalvis buvo keliais tonais tamsesnis už sienų. Katrina atsižvelgė į kiekvieną atspalvį, kad lankytojos jaustųsi atsipalaidavusios ir saugios. Jai pavyko. Svečiai sėdėjo krėsluose, šnekučiavosi pakampėse, stoviniavo aplink maistu apkrautus stalus. Veiduose švietė pasitenkinimas.

Pamačiusi, kad Saadija užsiėmusi su svečiais, Katrina peržvelgė salę, ieškodama Treisės, netikros Saadijos sesers ir vienos iš kelių tikrų Katrinos draugių mamų. Jos susipažino Saadijos vaisingumo grupės susitikimuose kelis mėnesius prieš galutinį Katrinos pagalbinių apvaisinimo mėgintuvėlyje protokolą.

– Mano sesuo patyrė tai, – sakė Saadija, supažindindama moteris. – Dar viena apvaisinimo mėgintuvėlyje karžygė. Jū dvi sutarsite.

Taip ir buvo. Moterys susitikdavo išgerti kavos per Katrinos nėštumą ir kelis kartus su vaikais, Rouzei gimus. Jos kalbėdavosi telefonu ir susirašinėdavo vėlai vakare, kai Rouzė nuolat reikalaujavo pamaitinti, o Katrina eidavo iš proto pervargusi ir baisėdamasi, kad galbūt daro kažką negerai.

Nematydama Treisės, Katrina vėl peržvelgė salę, stengdamasi atpažinti visus jau regėtus veidus.

Halifakse, pakrantės mieste su trimis šimtais tūkstančių gyventojų, yra daugybė šeimų, kurių kelios kartos gyvena čia, todėl nenuostabu per renginį susitikti pažįstamų, bet šiandien čia viskas labiau primena mokyklos susitikimą. Katrina pažino daugumą veidų iš feisbuko grupės, nors asmeniškai nebuvo sutikusi tų žmonių. Keista matyti gyvas moteris, kurioms, saugoma ekrano, ji išpasakojo tiek daug intymių dalykų. Katrinos telefonas suvirpėjo, primindamas jai balso pašto žinutę, ir ji pagalvojo, ar dar kas nors gavo pranešimą apie „rimtą reikalą“, ar jis būsiąs toks rimtas, kaip Katrina bijojo. Ji išsiėmė telefoną, pamatė, kad skambino Patrikas, ir nusprendė atskambinti vėliau. Tada atsigręžė į Rouzę, kuri nuropojo iki stalo galo ir įsitvėrusi atsistojo. Mergytė jautėsi labai išdidi, žalios akys žėrėjo. Moteris, kvepianti levandomis ir riešutų sviestu, žengė prie Katrinos vedina dvyniais, prisispaudusiais prie jos kojų.

– Ji tokia didelė, – nusijuokė Tifanė, kurios jauniausias vaikas gulėjo skraistėje prie jos krūtinės ir godžiai žindo.

– Beveik metukų?

– Taip. – Praėjo beveik metai. Tai *kodėl dabar? Kodėl klinika skambina dabar?*

– O šiems velniūkščiams kitą mėnesį sukaks treji.

Katrina pažvelgė į berniukus.

– Tikriausiai su jais daug rūpesčių.

Ji vėl nukreipė akis į Tifanę, vildamasi pamatyti nuovargį, su kuriuo Katrina kovojo kelis mėnesius. Bet Tifanė atrodė labiau atsipalaidavusi motina už kitas Katrinos pažįstamas – visiškai patenkinta ir visai nesirūpinanti, ką kiti mano apie ją.

Nors tuo metu Katrina menkai pažinojo Tifanę, buvo pakviesta į jos jauniausio vaiko gimtadienį. Katrina atvyko pirmoji iš mamų ir iš karto pateko į chaosą. Tifanės vaikai it žvėreliai bėgiojo po vestibulį, laipiojo ant baldų, užvirsdavo vienas ant kito. Ant grindų voliojosi trupiniai, it vėjo nešami skraidė šuns plaukai, sienos buvo išterliotos pirštukais, atrodė tarsi išmargintos akmens amžiaus urvų piešiniais. O Tifanė nekreipė dėmesio. Netgi dabar gūžtelėjo.

– Daugiausia jie žaidžia abu. Tik gal ne šiandien, – ji nusiųokė, – bet dažniausiai. Kartais būna taip užsiėmę savo reikalais, kad nė neprisimena, jog aš esu.

Katrina nusišypsojo ir pažvelgė į Rouzę. Galbūt jiems reikėjo pamėginti susilaukti dvynių. Rouzė jokia būdu neįsitraukusi į savo reikalus. Namie ji prilipusi prie Katrinos, visur sekioja, verkia, jei ilgiau nemato. Patrikas kaltino Katriną, jog per daug prilipusi prie dukters: taip bijanti dėl Rouzės saugumo, kad dėl to nesveikai prie jos prisirišusi.

Per pirmus mėnesius po Rouzės gimimo Katrina visai apleidė namus, nekreipė dėmesio į grindjuostas, orkaitės vidų,

palanges – į viską, į ką dauguma žmonių kreipia dėmesį. Į tokius dalykus, apie kuriuos Tifanė nė nesusimąsto. Išsivadavusi iš rūko, kol prisitaikė gyventi su naujagime, sukūrta, paraudusiomis akimis ji vėl grįžo prie įprastų darbų. Mintis gyventi tokiuose namuose kaip Tifanės vertė paprakaituoti, o kartu ir jaustis, jog nuvilia visus, o labiausiai Roužę. Skirtumas galbūt tik toks, kad jei pastoji natūraliai, kaip Tifanė, nereikia rūpintis, ar esi gera motina. Per ilgus bandymų pastoti metus, juodžiausiomis akimirkomis, kai atrodydavo, jog ji vienintelė tai patiria, Katrina svarstydavo, gal jai neskirta turėti vaikų. Tik gudrybė, mokslo stebuklas leido atsirasti Rouzei.

Katrinai vėl sugniaužė gerklę, akys sudrėko. Galbūt ne tai svarbiausia, kad Tifanė pastojo natūraliai. Gal tiesiog ji tokia, o Katrina – kitokia. Tai visai nesusiję su mokslo įsikišimu, kūdikiais, pradėtais mėgintuvėlyje ir ne.

– O, štai Džoana! – Tifanės veidas nušvito. – Linksminkis.

Tifanė spustelėjo draugės žastą ir nuėjusi prie Džoanos ėmė glostyti atsikišusį apvalų pilvuką, paskui viena ranka apkabino draugę virš pilvo. Katrinos žvilgsnis nuslinko nuo moterų ir sustojo ties Tesa.

Katrinos šypsena išblėso, skrandį surakino. Tesa turėjo būti čia su savo kūdikiu. Jų kiaušinėliai turėjo būti paimti tą pačią dieną. Bet, skirtingai nei Katrinos, Tesos embrionai nebuvo užšaldyti dėl kiaušidžių hiperstimuliavimo sindromo. Jos kiaušidės nesutino, iš jų nesisunkė skystis, pilvas neišsipūtė, nebuvo siaubingo skausmo, gyvybei nekilo pavojus. Katrinai nereikėjo laukti trijų mėnesių, kol kūnas atsigaus nuo šios būklės, paskui dar dviejų, ruošiantis sušaldyto embriono

perkėlimui. Taigi Tesos vaikas būtų vyresnis už Roužę. Dabar jam būtų keturiolika mėnesių.

Katrina pajuto užuojautą su kaltės priemaiša. Visada buvo gaila moterų, nesulaukusių savo „ilgai ir laimingai“, ir nėra priežasties, kodėl Katrina tapo laiminga, o jos ne.

Tesa stovėjo kampe. Viena. Nusivylusi, nuleidusi į grindis žalias, skvarbias akis. Ji atrodė pažeidžiama. Nors tik ketveeriais metais jaunesnė už Katriną, apie ją buvo galima pasakyti „liauna kaip vytelė“, tarsi gyvenimo išmėginimai ją būtų parbloškę. Bet jie neparbloškė. Tesa yra čia, tarp kitų moterų, kūdikių, jos pilvas plokščias. Ji drąsi. Katrina pakėlė Roužę ir leidosi prie Tesos.

– Tesa. – Katrina tikėjosi, kad jos šypsena bus linksma, draugiška, neskatinti gailesčio. Bet jo nejausti buvo sunku – vargšė moteris, kai kas nors šnekėdavosi su ja, atrodydavo įbauginta. Katrina įtarė, kad įsodinimas buvo nesėkmingas, kai Tesa dingo iš tiesioginių pokalbių, bet ji buvo taip įsitraukusi į savo sveikimą, vėliau nėštumą, kad beveik negalvojo apie Tesą. Ji viską žinojo, nes Patrikas šnekėjosi su Tesos broliu, ir šis pasakęs, kad Tesa prarado kūdikį.

– Labas, Katrina.

Tesa užkišo plaukų sruogą už ausies, jos skruostai buvo išraudę, ir atrodė, lyg moteris norėtų prasmegti skradžiai. Ji priekando apatinę lūpą, tada atleido, tarsi kas būtų pasakęs ar ji kur nors būtų perskaičiusi, kad to nereikia daryti.

– Gražiai atrodai, – Katrina mostelėjo į Tesą. – Nauja šukuosena?

– Aha. Taip.

Tesa vėl pasitaisė sruogą, nors ji buvo vietoje.

Prabėgo beveik dveji metai, kai moterys susitiko laukiamajame prieš paimant jų kiaušinėlius. Dabar Katrina laiko dukrytę, o Tesa prarado kūdikį, ir Katrina sugeba tik pasakyti: „Nauja šukuosena?“ Ji norėjo trenkti sau. Juk ji protingesnė. Bet ką galima pasakyti? Juk neuždėsi rankos ant Tesos peties tarp šių besišypsančių moterų ir nepaklausi: „Kodėl tu čia? Kam tau kankintis?“

– Ir tavo?

Tesa nukreipė akis, viena ranka suspaudė kitos riešą, apatinė lūpa virpėjo. Kas „ir tavo“? Žinoma, šukuosena. Katrina palietė savo garbanas.

– Taip, nusprendžiau grįžti prie natūralių plaukų. – Ji palietė Tesos žastą. Ši krūptelėjo, bet Katrina neatitraukė rankos, laukdama, kol Tesa pažvelgs į akis. – Užjaučiu dėl tavo netekties. Patrikas man sakė apie...

– Taip... – Tesa išspaudė šypseną ir gūžtelėjo lyg nervinga paauglė. – Toks gyvenimas. Tiesa?

Tesa atsitraukė nuo Katrinos rankos ir mostelėjo į Rouzę.

– Tavo dukrytė graži.

– Ačiū.

Katrina pasitaisė Rouzę ant klubo ir apglėbė ją. Mergytės svoris slėgė petį lyg daiktas, kuris visada ten būna. Nors reprodukcijos organai sutrikę, Katrina *sukurta* motinystei.

Rouzė pakėlė galvutę ir nusišypsojo. Jos žvilgsnis toks pat paslaptingas kaip anksčiau Tesos. Katrina atsuko Rouzę veidu į Tesą.

– Rouze, gali pasisveikinti.

Mergytė nusišypsojo, žalios akytės šelmiškai žybtelėjo.

– Čia mamytės draugė Tesa.

– Labas, Rouze. – Tesa šypsojosi, bet akyse matėsi skausmas. – Koks gražus tavo megztinukas. Ar tau patinka kiškučiai?

Rouze linktelėjo ir dar plačiau nusišypsojo.

– Katrina!

Katrina pajuto ranką ant peties ir atsigeržusi pamatė Saadijos padėjėją Mandę. Jos veide švietė susirūpinimas.

– Nenoriu jums trukdyti, – tarė Mandė, – bet neketinu trukdyti ir Saadijai. – Ji mostelėjo į Saadiją, apsuptą moterų, apkabinusią vieną jų. – Ten kažkoks nesusipratimas su maisto tiekėju. Jis kalba telefonu, piktas ir... na... žinau, kad tai ne jūsų darbas, bet gal galite pasišnekėti su juo? Jis skambina į kabinetą.

Katrina užslopino atodūsi. Saadija minėjo, kad Mandė ne pati tinkamiausia pasamdyta darbuotoja, bet visiems žmonėms reikia suteikti galimybių.

– Aš su dukra. Esu įsitikinusi, kad jūs ir pati...

– Jis toks piktas, – Mandė papūtė lūpas.

– Aš ja pasirūpinsiu. – Katrina atsigręžė į Tesą, kuri, rodės, pati negalėjo patikėti, kad pasisiūlė. – Man nesunku.

– Puiku, – Mandė su palengvėjimu atpalaidavo pečius.

– Tai jūs einate?

Katrina pasiduodama atsiduso. Tesa ištiesė rankas, ir Rouzė nespriešindama leidosi paimama.

Po kelių minučių Katrina išėjo iš kabineto ir grįžo į pobūvį, džiaugdama, kad pavyko sutvarkyti tą nedidelį reikalą.

Bet salėje, kur anksčiau dūzgė pokalbiai ir aidėjo juokas, dabar tvyrojo įtampa. Svečiai būriavosi aplink registracijos stalą. Ty-lūs, besiklausantys. Katrina perėjo kambarį, jausdama gumulą gerklėje.

Tada ji pažvelgė į televizoriaus ekraną, žodžiai skambėjo tarsi sulėtinti.

– „Vita Nova“ vaisingumo centras tik pakomentavo, kad su susijusiomis šeimomis bus susisiekta asmeniškai dėl testų atli-kimo. Kol kas neaišku, kiek šeimų nukentėjo ir ar tai buvo tik pavienis atvejis. Nusikaltimu kaltinama slaugytoja suimta...

Kamera nuslinko nuo žurnalisto priešais „Vita Nova“ pa-statą ir nuo galvos iki kojų parodė moterį – Airinę, Katrinos slaugytoją, vedamą į Halifakso provincijos teismą.

– Kas čia vyksta? – sukuždėjo Katrina, priėjusi prie Tesos ir imdama Roužę.

Tesa spoksojo į kompiuterio ekraną kiek prasižiojusi ir ty-lėdama.

– Buvo sukeisti kiaušinėliai. – Treisė padėjo ranką ant Kat-rinos peties. – Klinikoje.

4 SKYRIUS

Tesa

SUKEISTI KIAUŠINĖLIAI.

Moterys susigrūdo aplink ją, įbedusios akis į ekraną, užgriūtos žodžių, įkūnijančių jų didžiausią baimę. Tesos telefono svoris, rodėsi, patrigubėjo. To nedidelio daikto spaudimas prie šono pulsavo galvoje, nes ji žinojo, kas tas skambinės nežinomas numeris. Ir ji nepajėgė pasiekti telefono. Jos kojos netvėrė vietoje. Tesa greit atidavė Rouzė Katrinai, tada ėmė brautis pro suakmenėjusių moterų minią. Ji sustojo lauke prie centro durų, širdis daužėsi, kai pasitraukė nuo moters atsikisusiu pilvu, kuri spraudėsi pro ją. Tesa išsitraukė telefoną. Ne tik praleistas skambutis, bet ir žinutė. Ji palietė ekraną, kad išklaustyto balso pranešimą.

– Labas, čia Samanta iš „Vita Nova“ vaisingumo centro. Tikimės, kad galėsite atvykti susitikti su daktare Majers. Mes pastebėjome vieną dalyką, kurį reikia išsiaiškinti... – Samanta

užsikirto ir padelsė. Ir tas delsimas pasiuntė Tesai virpulį dėl atsiradusios galimybės. – Gana rimtą dalyką, susijusį su jūsų pagalbinių apvaisinimo procedūra.

Nors praėjo dveji metai, Tesa vis dar norėjo paskambinti Hajenui Džunui. Gali būti, kad jis taip pat susijęs su sukeitimu, jei tai įvyko per jos antrą ar trečią procedūrą. Bet skambinti jam dabar, kai ji dar nieko nežino, atrodo beprotiška. Tesos ranka nuslydo pilvo link, kaip atsitikdavo dažnai, ir ji dar giliau suvokdavo, kad ten nieko nėra.

Ji uždėjo ranką ant pilvo taip pat, kaip tada, kai jos mieloji mergytė versdavosi kūliais, spardydavosi, smūgiuodavo, rodydama savo gyvybę ir norą gyventi. Kiekvienas judesys ir smūgis, kad ir stiprus, pasiūsdavo Tesai džiaugsmo pliūpsnį. Kiekvienas krustelėjimas rodė viltį.

Ir staiga judesiai liovėsi.

Kai tai suvokė, Tesa nežinojo, kiek valandų buvo praėję. Keturius? Penkios? Dar nelabai daug, nes jos šaltas protas teigė, jog kūdikis tik įmigo. Ji jautėsi kvailai vykdamą į skubiosios pagalbos skyrių, įsitikinusi, kad jai bus liepta eiti namo, išgerti vaisių sulčių, duoti kūdikiui cukraus, uždegti prožektorių. Bet ji jau buvo dariusi visa tai, o kūdikis vis tiek nejudėjo. Uždėjusi ranką ant pilvo, kuždėjo savo vaikui: „Prašau... – vylėsi, kad mažutė gyvybė ją girdi, – pasilik.“ Tada sėdint ant didelio patogaus kėdės IWK sveikatos centre prasidėjo sąrėmiai. „Ne!“ – be žodžių ištarė Tesa, bet ji jau žinojo – dar nesuvaitojusi, dar prieš registratorei pakviečiant pagalbą, prieš kraujui pliūptelint ant grindų. Jos kūdikis, kuris plaukiojo, judėjo ir gyveno joje pastarąją dvidešimt vieną savaitę, žuvo. Aštuoni

kiaušinėliai. Keturi apvaisinti, o šis vienintelis išgyvenęs embrionas buvo jos paskutinė galimybė.

Subėgo gydytojai ir slaugytojos. Vežimėlis, šviesos, koridoriai ir kraujas. Tiek daug kraujo. Įsitvėrusi aklos vilties Tesa atsisakė stumti, kol kūnas privertė, kol jau nebereikėjo. Nebeliko nieko. Kai pabudo, kūdikio nebebuvo. Gimdos taip pat.

Stovėdama šalia sveikatingumo centro Tesa mėgino nieko nebesitikėti, bet viltis augo taip, kaip neauga kūdikiai, ir jau grasino išsiveržti.